

Svaret vil muligvis være, at Krigsaanden, Blodsudgydelsernes og Voldsomhedens Aand, fremskynder

En evropæisk Krig,

et frygteligt Udslag af Karma. Bestræbelserne efter, ved Undervisning i Karmaloven, at indpode i den hvide Races Tankesæt en dyb Følelse af fuldt personligt Ansvar, vil muligvis vække en tilstrækkelig dyb Kærlighed til Broderskab og sand Ligeberettigelse til at stanse den ødelæggende Krigsaands svulmende Bølge og saaledes frelse Racen, før den er uigenkaldelig fortabt.

Teosofien er

ikke stridende mod Kristendommen

eller mod nogen anden Religion, hvis Maal er en Forbedring af Menneskeheds Lod. Den store Forskel mellem Kristendom og Teosofi er, at denne ikke kan gaa ind paa Læren om en personlig Gud og om Syndsforladelse gennem Anger og Tro. Teosofien lærer, at Kærlighed mod Næsten, Selvopofrelse og bestandig Stræben efter Sandhed og Retfærdighed er Nøglen til Jegets Frelse. Den indskærper enhver hans Pligter mod Andre uden derfor at være blind for, at Udøvelsen af megen saakaldet „Velgørenhed“ ofte er unyttig, fordi den kun bidrager til at opsætte Virkningerne af Karma i Stedet for at lede Tanken og Begæret ind i højere Kanaler.

(Sluttes.)

Virkelighedsbillede.

Der drog en Kvinde fra sit Hjem ud i Verden. Hun var fattig, og hun maatte have Mod; men paa denne sin møjsommelige Vej gennem Verden, i Kampen for selve Tilværelsen, faldt hun blandt Røvere, der fratog hende alt og lod hende ligge halvnøgen ved Alfarvej som en *falden* Kvinde. Hun hørte Røverens haanende Latter, da han forlod hende, prisgiven til Skændselen. Hun var slagen og falden, og modløs sank hun sammen: Sanseløs laa hun der ved Alfarvej. Da kom en Præst forbi. Han kom fra Grosserens lune Stue med de polstrede Møbler og de dydsirede Frøknere paa Rad i Dagligstuen, alle lyttende til hans kærlige, salvesfulde Ord, der flød som Honning over Læberne. Han saa den faldne Kvinde; og han harmedes. Her havde man atter en af disse Tidens Pestbylder, disse letfærdige Kvinder, der solgte sig selv og deres Ære til enhver. Hvor grufuldt regerede Synden dog ikke i Verden. Han saa ned paa hende og sagde hende et Guds Ord, dømte hende dybere og dybere ned i Lasten, hvis hun ikke gik til Jesus; ja, tilsidst vilde hun havne i Helvedes hede Ild, dersom hun ikke omvendte sig fra sin Vejs Vildfarelse — og saa gik han hjem til sin elskelige, rene, stille Hustru. Men Kvinden havde intet hørt; hun var jo sanseløs. En Haand af Kød og Blod og ej af Ord maatte der til for at hjælpe hende.

Da kom en Levit, en Mand, der ogsaa „tjente ved Helligdommen.“ Han saa ogsaa den faldne Kvinde — men gik forbi. Han havde set Præsten gaa forbi; hvorfor skulde han saa ikke ogsaa gøre ligesaa. „Den anden har vel en Grund, det har jeg ogsaa. Adjø!“ Og det hjalp ikke, at Kvinden stønnede og bad om Hjælp.

Og Kvinden blev liggende paa Alfarvej, prisgiven til andre Røvere, der kom forbi, og endnu fandt noget hos Kvinden at røve. Hun sank dybere og dybere.

Da kom en „Fremmed“, en som ikke hørte til Nationen; en Mand, der var vant til at høre Haansord af alt Folket lige fra de ypperste til den gemeneste Gadedreng — og han gik til hende, og han bøjede sig over hende, og han drog hende op til sig, gav hende Læskedrik og løftede hende op paa sit eget Dyr, medens han selv gik ved Siden af, udskældt og forhaanet og miskendt af den gabende Mængde. Og han førte hende til et godt Sted, hvor hun kunde faa Mad og Drikke og Pleje. Og han stillede hende ingen Betingelser. Kun Værten stillede han Betingelser: „Plej hende vel; jeg betaler.“

Og saa drog han bort, uden at forlange hendes Tak.

Marie.

Sølvkransen til Carnot's Kiste.

Igaar ringede det paa vor Klokke, og en Herre traadte ind med Kvindebladet i Haanden og bad os i en meget indigneret Tone om at rette vor ukorrekte Meddelelse i forrige Numer af Bladet. Redaktionen havde deri meddelt, at det var Kvinder, der havde faaet Ideen til at sende Sølvkrans til den franske Præsidents Kiste. Vor Gæst vidste og kunde bevise, at det ikke var en Kvinde, men en Mand, der havde faaet Ideen.

Vi blev naturligvis uhyre bestyrte ved denne Meddelelse og tilstod ganske oprigtigt, at vi følte os dybt skuffede ved, at det ikke var, som vi havde skrevet, ti vi, som véd, at alle store og gode Gerninger her i Landet udføres af Mænd, at de alene er Fædrelandsforsvarere, at det er Mænd, der alene fører vor Udenrigspolitik, at der blandt vore Diplomater kun tælles Mænd, og at det er alene Mænd, vi skylder vor sindrige og ærefulde politiske Taktik, som gør vort Fædreland saa stor Ære, vi havde naturligvis med Glæde grebet denne Meddelelse, som vi havde modtaget af en Mand, at det var en Kvinde, der denne Gang havde faaet en fredsvenlig — lad os sige diplomatisk Tanke for at gavne sit Fædreland.

Vi bad derfor vor ærede Gæst om at meddele os, hvorledes det da var gaaet til med den smukke Tanke. Jo — sagde han — Fru Birkenberg var kommen op til Hr. Skræder Bojesen, og da havde Hr. Bojesen talt om, hvor meget danske Kunstnere og Haandværkere skyldte de Franske, og ment, at der absolut burde gøres noget — men hvad? — Dertil svarede Fru Birkenberg: Lad os sende en Sølvkrans.

Vi vil nu lade vore Læsere selv bedømme, om det er en Mand eller en Kvinde, der har faaet Ideen til at sende en Sølvkrans.

For imidlertid ikke at fremture i vor utilgivelige Uretfærdighed over for Mændene skal vi meddele, at det *ikke* var Kvinder, som blev valgt til at rejse med Kransen til Paris, det var *ikke* Kvinder, som det tillodes at gaa i Følget. Men det var Hr. Skrædermester Bojesen og Hr. Tapetserer Bøjtlér, der med stor Opofrelse foretog den besværlige Pariserrejse. I 72 Timer de 4 Dage kørte de i Toget. I Fredags Aftes afrejste

de fra København og var Søndag Morgen Kl. 9 i Paris. Kl. 9 var allerede Sørgenhøjtideligheden begyndt, saa de to Herrer maatte i største Hast klæde sig om og med stort Besvær skaffe Vogn for i rette Tid at naa Notre Dame Kirken, hvor der gennem den danske Gesandt var sørget for Plads. I Følget fik de to Danske Plads, og Hr. Bojesen bar Kransen, som vakte megen Interesse. Det franske Folk vil ikke glemme de Danskes venlige Tanke, og mangt et fransk Hus, som i de fleste Tilfælde er lukket for Fremmede, vil springe let op for Danske, naar de erindrer Danmarks Deltagelse i Frankrigs Sorg.

Skal vi saa være enige om, at Tanken med at sende en Sølvkrans er lige smuk, enten Ideen er udgaaet fra en Mand eller en Kvinde.

Tivoli.

Saa snart der averteres Koncertsangere, kan man være vis paa fuldt Hus i Tivoli, og det har vakt almindelig Tilfredshed, at der ugentlig engageres en Koncertsangerinde. I Onsdags sang Frk. Johanne Kragballe i en tætpakket Sal. Hun er nu en Gang Publikums Yndling, og med god Grund, ti hun synger netop Folkeviser med en uimodstaaelig Naturlighed og Ynde. Smaa Ting, virkelig kunstnerisk udførte, er her mest passende, hvor baade Musikkendere og Ikke-Musikkendere er til Stede. Frøknens lyse, nydelige Stemme virkede betagende, og hun blev lønnet med talrige Fremkaldelser.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

(Fortsat.)

Doktor Alfred Moscheles gik den halve Nat omkring i Gaderne og spaserede, men bragte det i hele den Tid ikke saa vidt, at han kunde begribe den store Forandring, der var foregaaet med hele Verden og specielt med ham selv, siden han havde kysset Ottilie. Sikkert var det imidlertid, at Verden var bleven meget mindre, men han selv større. Ellers plejede han at betragte alt, som fandtes under dette Stjernetelt, beskedent, men med en kølig, analyserende kritisk Objektivitet, og følte sig selv kun som et ubetydeligt Led i denne Række af Fremtoninger — men det havde nok været en Fejltagelse. I Nat syntes hele Rækken af Fremtoninger at være grumme intetsigende og skyggelignende, og kun hans Jeg, i uopløselig Forening med et vist andet Du, var værd at betragte som Eksistens.

I den berusende Følelse af sin Suverænitæt gik han endelig i Seng, for næste Morgen at vaagne som den mest raadvilde af alle Dødelige, medens — forunderligt nok — Ottilie til samme Tid rejste sig fra sin gennemgrædte Hovedpude, let og glad til Mode, fri for al Kummer.

Alfred kom i Tanker om, at Professoren vilde bede ham om noget; maaské om, at Alfred skulde se sig om efter noget andet skrækeligt. Et Besøg af Oberstløjtnant Lehsen afbrød ham midt i disse sørgelige Betragtninger.